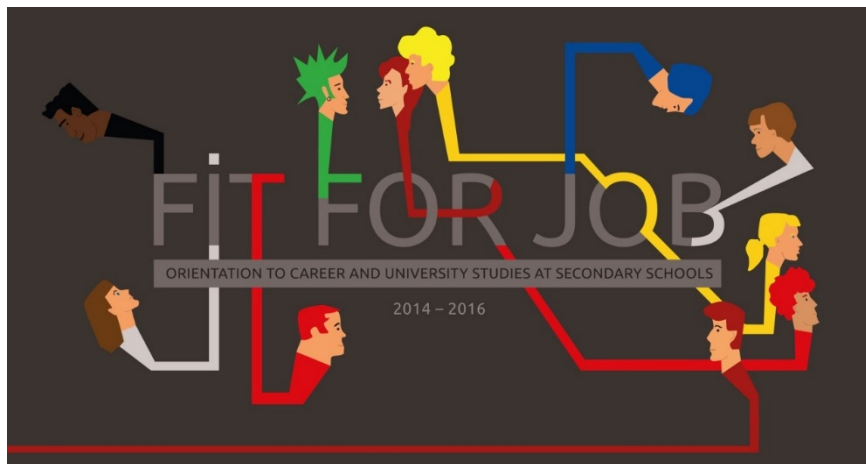

Pārskats par karjeras nedēļu Cento

Amanda Ļoļāne 10.c

Gatavs darbam: Orientācija uz karjeru un universitātes studijām vidusskolās/
Fit for job: Orientation to Career and University Studies at Secondary Schools

Satura radītājs.

1. Manas karjeras vēlmes	3
1.1. Manas stiprās puses	3
1.2. Mana nākotnes profesija	4
2. Apmaiņas programma	5
2.1. Apmaiņas nedēļas apraksts un novērtējums	5
2.2. Starpkultūru un valodu prasmes	9
3. Kopsavilkums	10
3.1 latviešu valodā	10
3.2 angļu valodā	10
4. Pielikumi	11

1. Manas karjeras vēlmes.

1.1. Manas stiprās puses.

Savos sešpadsmit dzīves gados, pēc manām domām, esmu sasniegusi daudz. Neesmu mājās sēdētājā, bet patīk atrasties sabiedrībā, iepazīt jaunus cilvēkus, dibināt kontaktus, bet necieņu būt sabiedrības centrs. Vēlme dibināt kontaktus mani aizveda pie brīvprātīgā darba "AFS Latvia", kur nu jau darbojos vairāk kā 2 gadus. Esmu kontaktpersona - (cilvēks, kurš palīdz apmaiņas studentiem no dažādām valstīm aklimatizēties Latvijā) - un šogad palīdzu 2 skolniecēm no Taizemes. Esmu izgājusi treneru apmācības un, projektu vadīšanas un telemārketiņa apmācības. Prasmīgs nevar būt tikai un vienīgi izziņot teoriju, tāpēc šīs zināšanas praktizēju ikdienas dzīvē, maksimāli iesaistot tās savās ikdienas situācijās. Tā kā viss, kas ir atšķirīgs un citādāks, es uzņemu atvērti un ar interesi, arī valodas ir viena no manām lielākajām aizrautībām.

Es brīvi runāju 3 valodās - latviešu, angļu, korejiešu, 3 valodas vēl joprojām apgūstu - vācu, krievu, spāņu. Man regulāri ir privātstundas korejiešu valodā, kuras pasniedz korejieši, kuriem tā ir dzimtā valoda. 8 gadus savas dzīves esmu pavadījusi uz skatuves. No 2. līdz 9. klasei nodarbojos ar mūsdienīgu dejām, zināmām kā estrādes dejām. Skatuve vienmēr man ir bijusi kā otrās mājas, bet kad sāku vairāk pievērsties savas nākotnes plānošanai, sapratu, ka tas var palikt tikai kā hobijs un brīvā laika aktivitāte, tāpēc uz laiku esmu pārtraukusi dejojot, bet dziedāt man vienmēr ir patīcis. Tālāk par baznīcas koncertiem neesmu tikusi, bet man patīk, ka ir bijusi iespēja arī iepriecināt vecos ļaudis ar savu talantu. Esmu dziedājusi kopš mācēju runāt. Mans lielākais sasniegums bija 2005. gadā dalība konkursā "Mazais cālis". Esmu sapratusi, ka ar šiem saviem talantiem nevēlos saistīt savu nākotnes profesiju, jo vēlos labi nodrošinātu nākotni ar regulāru algu.

Es uzskatu, ka skolā atzīmes neparāda zināšanas vai prasmes kādā jomā, tāpēc tas nav rādītājs, pēc kura izspriežu savas prasmes un stiprās puses. Man padodas matemātika, ekonomika, angļu valoda, sports un vēsture, jo jau pamatskolā man bija ļoti labi un atsaucīgi skolotāji, kā arī man ir interese šajos priekšmetos. Man nepadodas fizika un ķīmija, jo, pēc manām domām, šie priekšmeti padodas tikai tiem, kuriem ir interese tādā jomā, tā kā man nav intereses, tad es neesmu cilvēks, kurš mācīsies atzīmei. Savu nākotni noteikti nesaistīšu ar dabas zinātnēm.

Esmu veikusi karjeras testu (NIID.lv), kaut gan pati zinu, kura varētu būt man vispiemērotākā joma nākotnes profesijai. Tā kā esmu pabeigusi Rīgas Centra daiļamatniecības pamatskolu, man ir mākslas atestāts un man šķiet, ka māksla tikai paplašina cilvēka redzesloku un palīdz uzņemt un saprast neparasto un citādāko. Tā kā man ir pieredze starptautiskās attiecībās un ir viegli strādāt ar cilvēkiem, kā arī māksla ir vienmēr ieņēmusi nopietnu lomu manā dzīvē un skaitļi mani nepadodas matemātika, vēlos to visu apvienot un izmantot vienā.

1.2. Mana nākotnes profesija.

Balstoties uz savām stiprajām pusēm, domāju, ka uzņēmējdarbība ir vienīgā joma, kurā es varu apvienot visas savas stiprās puses. Uzņēmuma vadīšana, plānošana, koordinēšana - joma, kurā varētu izmantot visas līdz šim iegūtās zināšanas - projektu vadīšanu, valodas, ekonomiku, uzņēmējdarbību, mākslas priekšmetus. Pēc manām domām, visiem cilvēkiem ir kreatīvas idejas, bet jāmācātrast, tas īstais ceļš kā tās īstenot. Pagaidām man vēl ir daudz iespējas, bet šobrīd vienīgais veids, kā esmu iepazinusi savu nākotnes iespējamo profesiju ir veidojot pati savu uzņēmumu skolā,

jo izvēlējos ekonomikas virzienu. Pēc manām domām, nav labākas pieredzes, kā pašam būt iekšā uzņēmējdarbībā un pats visu darot, tu saproti, ko tas nozīmē. Ja vēlas kļūt par uzņēmēju, tad nav tādas vienas obligātās izglītības, kura jāiegūst.

Ja vēlās kļūt par uzņēmēju ir jābūt: konkrētai idejai, finansiālam atbalstam, jāuzņemas risks, ka visu var zaudēt, ka var būt kritumi un kāpumi. Protams, ir jāzina lietas, kuras varētu ietekmēt uzņēmuma darbību. Pirms uzsāk uzņēmuma darbību jāpārdomā, vai tiešām šim uzņēmumam ir iespēja izdzīvot konkrētajā vidē, jāapskata visi iespējamie konkurenti, jāapzinās, ka dibināt uzņēmumu var nozīmēt arī visu pazaudēt, vai gūt arī lielu peļņu. Pēc manām domām, uzņēmējdarbība prasa ļoti daudz radošuma, bet tajā pašā laikā arī labas vadīšanas, koordinēšanas spējas. Racionāla, bet tajā pašā laikā viltīga domāšana ir īsta uzņēmēja stiprā puse, jo ir nepieciešams stratēģiski domāt, lai tieši mans uzņēmums būtu labāks par citu, ieņemtu svarīgu lomu virzības tirgū, produkts būtu oriģināls vai ieņemtu vietu pirmās nepieciešamības precēs, un lai maksimāli apmierinātu pircēja vajadzības un vēlmes, ar spēju iegūt maksimālu peļņu.

Izglītības iespējas, kurās tieši māca uzņēmējdarbību un biznesa menedžmentu, Latvijā ir, bet tās nekonkurē pasaules reitingos. Latvijā šādu izglītību var iegūt Latvija Universitātē, Biznesa augstskolā Turība, Liepājas Universitātē, Profesionālā augstskola RISEBA. Kā Eiropā tā arī pasaulē, pēc reitingiem, labākā augstākā izglītība biznesā un uzņēmējdarbībā ir LBS (London Business School). Pasaulē un Eiropā ir neskaitāmas skolas, kuras māca uzņēmējdarbību. Es uzskatu, ka ir vienalga, kurā skolā tu mācies, teorija jau no tā nemainās, atšķirība ir tikai no tā, kā cilvēks pats uzņem informāciju un cik liela ir personīgā vēlme apgūt tieši šo jomu.

Bez prakses teorija neko nedot, un labs uzņēmējs nav tas, kurš zina teoriju, bet gan tas, kurš šo teoriju pats atrod savā dzīvē-uzņēmumā un zina kā to pielietot. Ja man būtu iespēja, tad es labprāt vasaras laikā, šo trīs mēnešu laikā, atrastos uzņēmumā, tā iekšējā politikā un redzētu tā darbību no iekšpuses, nevis vienkārši, kā visi citi patērētāji. Uzņēmējdarbībai jebkāda veida pieredze un apmācības ir tikai ieguvums. Jebkāda cita joma, ko tu iepazīsti dod tev tikai lielākas iespējas un plašāku redzesloku. Man patīk, ka uzņēmējdarbība ir iespēja izpausties un nekas nav ierobežots. Šobrīd karjeras dēļ, mācos pēc iespējas vairāk valodas, lai būtu vieglāk dibināt kontaktus ar ārvalstīm un esmu laimīga, ka Latvijā arī ar vidējo izglītību ir iespējams iepazīt uzņēmējdarbību. Pēc manām domām, citiem Latvijas uzņēmumiem ir maza sadarbība ar citām valstīm. Tas ir ļoti svarīgi, izplatīt Latvijas vārdu ārzemēs, mums ir jābūt mazai, bet ietekmīgai valstij, tādēļ vēlos redzēt kā viss notiek Latvijas iekšējā tirgū. Pēc manām domām, šī man ir vispiemērotākā profesija un joma, kurā es varētu izpausties.

2. Apmaiņas programma.

2.1. Apmaiņas nedēļas apskats un novērtējums.

14. februārī mēs visi satikāmies lidostā un devāmies uz Itāliju. Mums nebija tiešais reiss, tādēļ lidojām caur Austriju. Abu kompāniju piedāvātie reisi bija ļoti ērti un serviss bija laipns. Šie abi lidojumi mums aizņēma visu dienu, tādēļ neko citu mēs tajā dienā nevarējām izdarīt. Ap 23:00 mēs satikām mūsu viesģimenes un devāmies uz mājām. Biju pārsteigta, ka mana viesģimene runāja ļoti labā un tekošā angļu valodā, kas nojauca valodas barjeru, par kuru ļoti baidījies pirms braukšanas, jo cik biju dzirdējusi, ka itāļi pārsvarā visu dara tikai itāļu valodā, domāju, ka valodas barjera varētu mums traucēt un izraisīt kādas domstarpības.

15. februāris bija pirmā diena, kad īstenībā sākās viss projekts. Mēs visi tikāmies Čento (mazpilsēta Itālijas ziemeļu daļā), kur mēs tikāmies praktiski katru dienu, no šīs vietas ar privāto autobusu mēs devāmies uz Boloņu. Netālu no Boloņas atrodas Ducati muzejs un rūpnīca. Tur mēs ieradāmies agrāk nekā iecerēts, tādēļ devāmies uz vietējo kafejnīcu, kur padzērām tēju/kafiju un ieēdām kādu gardumu. Tad 11:00 devāmies atpakaļ uz Ducati rūpnīcu, kuru apskatījām pirmo. Redzējām visu ražošanas gaitu, no pirmā soļa līdz pat pēdējam - izsūtīšanai. Ar gidu, angļu valodā, ražošanas process tika izklāstīts ļoti sīki un detalizēti, bet tomēr fotogrāfēt nebija iespējams. Šo profesiju pārstāvji, bija ļoti daudzpusīgi, tādēļ nav tādas vienas konkrētas izglītības, kura ir obligāti jāiegūst, lai strādātu rūpnīcā.

Rūpnīcā mācās tajā strādājot. Vērojot un palīdzot, līdz ir gatavs strādāt patstāvīgi. Man šķiet, lai strādātu rūpnīcā pašam ir jāmīl, tas ko, dari un jāzina mehāniskās ierīces. Pēc manām domām, šinī jomā var strādāt tikai tad, ja ir personiska interese par to. Rūpnīcā darbojas "Stop and go" sistēma, tādēļ pie viena motocikla strādā aptuveni 10 cilvēki, šo cilvēku dati tiek pievienoti motociklu "pasēs", lai ja rodas kāda kļūda, zinātu, kurš par to ir atbildīgs, bet kļūdu un problēmu konstatētais skaits "Ducati" ir zem 1%. To nodrošina pārbaužu skaits jau ražošanas procesa laikā. Vizuālā pārbaude ir vissarežģītākā un grūtākā no pārbaudēm, tās moto ir "motociklam ir jābūt vairāk kā perfektam". Šī nodaļa pārbauda visu motociklu no ārpuses, lai nebūtu nevienas skrambiņas.

Pēc tam mēs gājām uz muzeju, kur bija iespēja redzēt visu motociklu veidošanās hronoloģiju, no pašiem pirmsākumiem līdz šodienai. Tā kā "Ducati" ražo tikai pēc pasūtījuma, to ražošana ir ļoti atbildīgs process. Pēc muzeja apskates devāmies uz Boloņas centru, kas atradās tikai nepilnu 40 minūšu attālumā no muzeja. Centrā pēc izvēles paēdām pusdienas, kopā ar draugiem un mūsu viesmāsām/viesbrāļiem. Es ar savu viesmāsu un citiem projekta dalībniekiem, ēdām Itāļu picas. Es pirmo reizi mūžā pagaršoju picu bez siera, tā garšoja interesanti un bija nedomāti garšīga. Pēc tam mums bija neliela Boloņas apskate, tā ilga tikai 40 minūtes, jo ārā bija diez gan auksts un lija lietus, kā arī mēs bijām pārāk daudz un bija grūti sadzirdēt, ko teica.

Par svarīgākajiem Boloņas simboliem mums stāstīja paši Itālijas skolēni, katrs par citu. Pēc pilsētas apskates mums atkal bija 30 minūtes brīvā laika un tad jau mēs devāmies atpakaļ uz Čento. Tur mēs ieradāmies pēc pieciem vakarā un pavadījām vakaru katrs savā viesģimenē. Tas bija pirmais vakars, kad ēdām vakariņas kopā ar ģimenēm. Tas bija ļoti jauki un mēs pavadījām ideālu vakaru runājot par visdažādākajām tēmām. Mani priecēja, ka manā ģimenē visi runāja angļiski izņemot jaunāko brāli, kas man arī bija šoks, jo viņam bija 14 gadi un, man likās, ka 21. gadsimtā viss jau pāriet uz angļu valodu, tādēļ domāju, ka manas paaudzes jaunieši, kaut vai ļoti zemā līmenī, bet runā angļiski, bet tā nebija problēma, jo mana viesmāsa runā ļoti tekošā un skaidrā angļu valodā un, ik pa laikam, brālim kaut ko iztulkoja. Kaut gan viesmamma un viestētis runāja ļoti labā angļu valodā dažbrīd, mēs nezinājām kā pateikt kādu vārdu angļiski, tad es, piemēram, pateicu, ka zinu tikai latviešu valodā, un kad, pateicu latviešu valodā izrādījās, ka itāļu valodā ir diez gan līdzīgi, tas vārds. Tas patiešām bija pārsteidzoši.

Es biju šokā, par to, cik daudz viņi ēd vakariņās. Parasti bija divi ēdieni un saldaiss, kā arī visam klāt kāds dzēriens. Pirmajās vakariņās pirmajā ēdienā es ēdu "Tagliatelle"(itāļu pasta) ar gaļu un Parmezāna sieru, bet tad man par pārsteigumu nāca otrs ēdiens, kas bija gaļa ar salātiem. Jau pēc pirmā ēdiena biju pārēdusies, bet ēdiens bija tik garšīgs, ka es nevarēju pateikt nē. Pēc vakariņām viņi piedāvāja vēl augļus un konfektes. Es biju pārsteigta, par to, cik daudz viņi ēd, bet jau pēc trešajām vakariņām, es arī jau bez grūtībām varēju tik daudz apēst.

Mēs runājām līdz vēlam vakaram un es iekārtojos sev paredzētajā istabā. Mani pārsteidza, ka pa māju viņi staigāja ar karpēm, bet novilka tikai ieejot katrs savā guļamistabā. Manā istabā bija izlietne, no sākuma tas mani pārsteidza, bet vēlāk sapratu, cik ļoti noderīgi un ērti tas ir.

16. februārī mēs apskatījām baziliku un mozaīku bagāto Ravenu. Tāpat kā iepriekšējo dienu izbraucām ar privāto autobusu no Čento, bet šoreiz uz citu pilsētu. Baziliku bagāto Ravenu. Ravennas bazilikas ir slavenas ar to mozaikām, kā arī šīnī dienā mums bija iespēja uztaisīt mozaīku, tāpat kā tās veidoja 4. gadsimtā. Ravenna atrodas pusotras stundas attālumā no Čento, kad ieradāmies Ravennā pirmā vieta, ko apskatījām bija Santapollonares-Nuovo bazilika. Pie tās auga skaistas palmas un tās bija pirmās palmas, ko Itālijā redzēju. Šī bazilika bija pirmā, kurā redzēju tik krāšņas mozaīkas, es labprāt gribētu zināt dziļāku nozīmi šīm mozaikām, bet tāpat manām acīm, tās bija ļoti greznas. Nelieli saules stari iespīdēt šīnī bazilikā izgreznoja mozaīkas ar spīdumu un vairākām dimensijām. Pēc manām domām, uz šīm mozaikām var skatīties stundām ilgi un analizēt, ko katra lieta nozīmē. Tai iekšā bija skaists pagalms ar kolonām un palmām, kā arī figūra gailis no Bībeles stāsta.

Pa ceļam uz nākamo baznīcu bija tipiski skaistas mazas ieliņas ar mozaīku grīdām, veikaliem un mazām kafejnīcām. Mājas bija visdažādākajās krāsās, un it īpaši košās krāsās. Katra māja bija citādāka un nekad nevarēja ieraudzīt divas vienādas mājas. Vēl mēs apskatījām Sanvitaless baznīcu. Tai bija liels pagalms ar skaistiem koptiem kokiem, bet iekšā galvenā mozaīka pie kapellas un mozaīka uz zemes- labirints. Šīs mozaīkas bija greznas, bet grūti apskatāmas, jo pats galvenais atradās kupolā. Pagalmā atradās Galla Paciada mauzolejs, kur bija daudz mozaīkas, bet viss tika attēlots ar simboliem, tādēļ to nozīmi, es nevarēju saprast. Nākošo mēs apskatījām Pareizticīgo kristītavu, tā bija maza un apaļa un tur iekšā bija tikai baseins, kurā tika kristīti cilvēki, un uz sienām un griestiem bija mozaīkas.

Pēc tam sekoja pusdienas, atkal pēc brīvas izvēles, tādēļ es ar savu viesmāsu izdomājām pagaršot Ravennas tradicionālo ēdienu - piadinu. Tā ir tāda kā torilija, bet kraukšķīga. Bija visdažādākās garšas un pildījumi, gan saldi, gan sāļi. Pēc pusdienām devāmies uz kopēju nodarbību, kur mums bija iespēja izveidot mozaīkas, pēc tādas pašas tehnikas, kā tās tika veidotas baznīcās, un tādiem pašiem materiāliem kā tolaik. Šis darbs prasīja lielu pacietību un vēribu, lai atrastu līdzīga izmēra gabaliņus, un tos kopā saliekot izskatītos labi, kā arī bija jāizvēlas īstās krāsas. Mēs visi veidojām vienādu ornamentu, kuru pēc tam varējām arī vest mājās.

Dienas noslēgumā devāmies atpakaļ uz Čentu un pavadījām vakaru ar ģimeni. Es sapratu, ka itāļu ģimenēm vakariņas ir ļoti svarīga ēdienreize, jo tad viņi visi ēd kopā. Šīnī dienā man bija iespēja pagaršot, manas viesģimenes roku veidotas ravioli, gan ar gaļu, gan ar siera mērci. Viņi visiem ēdieniem pa virsu liek sarīvētu parmezāna sieru, kā arī ir iespēja pievienot balzamiko mērci. Pēc ravioli, mēs ēdām dažādu garšu saldējumus, es varu droši apgalvot, ka itāļu mājas saldējums ir pats garšīgākais.

17.februārī, mēs no ļoti agra rīta izbraucām uz Maranelli- nelielu pilsētu nepilnus 20 kilometrus no Modēnas. Šīnī pilsēta atrodas slavenais "Ferrari" muzejs un rūpnīca, kā arī Formula 1 galvenā mītne. Pirmais, ko mēs darījām bija aktivitāte ar nosaukumu "Pit stop". Sākuma mums parādīja Formulas 1 darbību un atbalstu sacensību laikā. Tad, sekoja atvērts tests diskusijas veidā, par mašīnu iedalīšanu pa kategorijām, praktiski balstoties uz stereotipiem. Vēlāk mums katram izdalīja planšetdatorus, kur tiešsaistē pildījām testu, sacenšoties viens ar otru. Šis tests bija par dažādiem saziņas veidiem, un kurā no situācijām, kurš saziņas veids būtu izdevīgāks. Noslēgumā, mēs kārtīgi apskatījām un izrunājām, kā pareizi jāizpilda "Pit stop"- riepu maiņa formulai – ievērojot visus drošības noteikumus, kā arī apskatot kā to dara profesionāļi. Mums bija iespēja pa 6 cilvēkiem

sadalīties grupās un izpildīt visas darbības. Mēs mainījām tikai priekšējās divas riepas ar 3 cilvēkiem pie katras. Viens, kurš uzliek riepu, viens, kurš noņem riepu un pēdējais, kurš atskrūvē un pieskrūvē riepu. Šo izpildot uzņēma laiku, mēs sacentāmies savā starpā. Tas bija pārsteidzoši, ka profesionāļi 6 darbības spēj izpildīt mazāk kā 2 sekundēs. Pēc aktivitātes, mēs apskatījām muzeju, tur bija arī iespēja nofotografēties sēžot "Ferrari" vai arī formulā. Viss kopumā aizņēma aptuveni divarpus stundas.

Pēc muzeja apskates, mēs ieturējām pusdienas Bagiovaras slimnīcas ēdnīcā. Pārsteidzoši, bet ēdiens garšoja diez gan labi. Pēc pusdienām mēs devāmies uz Modenu. Tur mēs paspējām apskatīt tikai vienu vispopulārāko baznīcu - San Domenico. Tā bija ļoti liela un grezna. Ārpuse bija veidota no balta marmora. Mēs sākumā apgājām tai apkārt, no katras vietas tā izskatījās citādāk. Tai bija vairākas durvis un tās visas bija greznas. Pēc tam mēs arī iegājām iekšā, tā patiešām bija plaša un grezna. Pēc baznīcas apskates mums nepalika daudz brīvā laika, tādēļ pilsētu redzējām tikai tik daudz, cik ejot tai cauri uz autobusu.

Devāmies atpakaļ uz Čento, brauciens aizņēma aptuveni pusotru stundu, bet šīs dienas vakars bija citādāks, mēs skolēni paši sarunājām un devāmies visi kopā uz Āzijas restorānu. Līdz visi savācāmies kopā sēdējām, kādā mazā kafejnīcā spēlējām spēles un mācījām itāļiem latviešu vārdus, kā arī viņi mums mācīja Itāļu vārdus. Vakariņas ieturējām ļoti interesentā restorānā ar savu atmosfēru un tiešām Āzijas sajūtu. Mēs jauki parunājām un izsmējāmies. Tas patiešām bija jautrs vakars. Šinī vakarā es beidzot jutu, ka jutos brīvi savas viesmāšas klātbūtnē, un ka viņa jūtas ērti arī manā sabiedrībā. Mēs jokojam visa ceļa garumā, bet lēnām jau bija sajūta, ka viss ļoti ātri beigsies. Mums viesmamma atbrauca pakaļ un ierodoties mājās, mēs abas uzreiz gājām gulēt.

18.februārī, no rīta mēs devāmies uz vienu no sadarbības skolas fakultātēm, kuras kopā ir 3. Tur mēs datorklasē veidojām prezentācijas un kopsavilkumu par notikušo visu dienu garumā, kā arī apkopojām bildes. 2 stundu garumā mēs izveidojām, gan word dokumentu, gan prezentāciju. Šinī dienā izveidotie materiāli man ļoti palīdzēja rakstīt šo atskaiti. Pēc tam mums bija neliels ieskats Čento vecpilsētā, bet daudz par vēsturi mums nestāstīja, jo nākamajā dienā mūs gaidīja orientēšanās pa Čento, kur visa informācija bija jāuzzina pašiem. Pēc pilsētas apskates mēs ieturējām pusdienas, no itāļu pašu sarūpētiem ēdieniem, citā sadarbības skolas fakultātēm nekā, kur bijām no rīta.

Kad paēdām mums deva vēl laiku papildināt mūsu no rīta iesāktās atskaites. Tie, kuriem nebija nepieciešamība papildināt papildmateriālus, salīdzināja orientēšanās atbildes. Mums bija nedaudz brīvais laiks, tādēļ, es ar savu viesmāšu paspējām aizbraukt mājās nedaudz atpūsties, un tad jau doties uz kopīgām vakariņām picērijā. Picērijā mēs ēdām tipiskas itāļu picas, tās bija ļoti gardas un varēja just, ka tās tiešām tika uz vietas taisītas. Mēs izrunājām darīto visās dienās, jo bija sajūta, ka programmas beigas ir klāt.

19. februārī, no rīta mēs devāmies katrs uz savas viesmāšas/ viesbrāļa skolu un vērojām 2 mācību stundas. Priekš manis pirmā mācību stunda bija fizika, bet otrā bija kulturoloģija. Kulturoloģijas skolotāja bija viena no projekta skolotājām, tādēļ tās stundas laikā man tika dota iespēja stāstīt par Latvijas skolām un tieši par mūsu skolu. Man patika, ka manas viesmāšas klasesbiedri bija ieinteresēti, ko mēs darām skolā, cik gara mums ir skolas diena, cik stundas mēs pavadām pie mājasdarbiem. Bija ļoti daudz jautājumu un tas mani patiešām, pārsteidza un iepriecināja. Pēc tam mēs visi kopā devāmies uz karikatūru izstādi par 2. Pasaules kara laiku. Pēc manām domām, mēs bijām pārāk daudz, lai dzirdētu stāstīto par izstādi. Vēl viens mīnuss bija tas, ka bija arī vācu skolēni un ļoti daudz karikatūras bija pret vāciešiem, kas varēja likt justies diez gan neērti, kaut gan, galu galā, izstāde bija interesanta un bagātīga.

Vēlāk mums bija 3 stundu gara orientēšanās pa Čento, kaut gan mums jau bija neliels ieskats pilsētā iepriekšējā dienā. Šai pilsētai ir ļoti dziļa vēsture un pat pēc 2012. gada zemestrīces, vēsturiskie pieminekļi ir saglabājušies. Zemestrīcē no vēsturiskajiem objektiem visvairāk cieta baznīcas. Mums izdalīja lapas ar jautājumiem, tie iekļāva arī bildes un norādes. Bija visdažādākie jautājumi, gan par mājām, par to vēsturi, teātri, pili, seno tomātu rūpnīcu, pieminekļiem un statujām. Man patika, ka bijī izdomāti nevis tikai jautājumi par vēsturi, bet arī uzdevumi, kā, piemēram, aiziet uz siera veikalu un noskaidrot, cik vecs ir vecākais siers šinī veikalā un maiznīcā noskaidrot, maizes receptes un nofotografēt konkrēti prasīto maizi.

Pateicoties orientācijas uzdevumam man bija iespēja satikt Čento pilsētas kultūras speciālisti (Claudia Tassinari). Viņa mums palīdzēja atrast nozīmīgos objektus un iedeva arī uzziņu materiālu, kurš palīdzēja atbildēt uz jautājumiem par vēsturi. Šinī dienā mēs arī satikāmies ar Čento mēru. Pēc oficiālās programmas beigām, mums deva visu vakaru brīvu laiku, kuru mēs izvēlējāmies izmantot Boloņas vēlreizējai apskatei, un lai iepirktos. Tas bija ļoti jautrs laiks. Mēs ļoti satuvinājāmies, man bija sajūta, ka visus jau pazīstu vairākus gadus. Pēc manām domām, tas bija tādēļ, ka itāļi pēc būtības ir atvērti cilvēki. Šī pēcpusdiena pārsvarā pagāja tikai izklaidējoties un pavadot labu laiku labā kompānijā. Itāļu meitenes ļoti labi runāja angļiski. Man bija iespēja pagaršot visdažādākos cepumus, kā arī karnevāla speciālos cepumus. Tad mēs ar vilcienu devāmies uz Čento un tur mūs savāca viesmamma. Mēs kopā aizbraucām uz lielveikalu un es sapirkos ļoti daudz itāļu saldumus, kruasānus, gaļu un sieru. Pa ceļam uz mājām man bija arī iespēja satikt Čento ļoti atpazīstamu arhitektu (Antonio Persi), viņš man izstāstīja par vienu no saviem lielākajiem projektiem.

Mēs aizbraucām mājās paēdām kopā pēdējās vakariņas. Tās bija diez gan skumīgas un es patiešām gribēju palikt ilgāk. Mums ar ģimeni bija ļoti interesantas sarunas un es biju laimīga, ka vecāki bija ieinteresēti kā lietas notiek Latvijā, un kā vārdus var pateikt latviešu valodā. Pat parasta saruna, par to, kā pagāja diena, mani iepriecināja. Viesģimene man uzdāvināja personalizētu grāmatu zīmogu ar tinti, tajā bija iegravēts "Ex libris Amanda". Man šķiet, ka tas tādēļ, ka viesmāsa zināja, ka esmu aizrautīga grāmatu lasītāja. Viss vakars pagāja runājot, par to, kad atkal redzēsimies un būs iespēja satikties.

20. februārī, mēs naktī devāmies uz lidostu un tas bija arī pēdējais moments kopā ar viesģimenēm. Lidojumi bija ļoti ērti un ar ļoti atsaucīgu personālu. Latvijā ieradāmies ap 13:00 dienā.

2.2. Starpkultūru un valodu prasmes.

Pēc apmaiņas brauciena, es sapratu, ka ir vērtīgi paprasīt, nevis sēdēt neziņā. Es kļuvu daudz drosmīgāka prasīt jautājumus. Manas angļu valodas prasmes viennozīmīgi uzlabojās, pat tad, kad atbraucu atpakaļ uz Latviju, es vēl joprojām galvā domāju angļu valodā. Es vairs nebaidījos pateikt kaut ko nepareizi angļu valodā, es vienkārši runāju kā mācēju, un pēc jau aptuveni 2 dienas Itālijā, es vairs nepiedomājot runāju tekošā angļu valodā. Man nebija nekādas problēmas saistībā ar stereotipiem un lietām ko nevarēju pieņemt. Viss bija diez gan pieņemams un saprotošs. Īpatnējs priekš manis šķita, tas, ka blakus tualetes podam atradās tāda kā izlietne, kur varēja nomazgāt savas intīmās vietas higiēnas nolūkos. Vēl īpatnējs bija tas, ka manā istabā arī bija izlietne. Nedaudz neērti bija, ka viņi pa māju staigāja ar kurpēm. Izņemot guļamistabās. Man šķita, ļoti mīļi, ka viņiem svarīgi bija ēst visiem kopā un izrunāt dienā notikušo, tas man ātrāk ļāva atvērties ģimenei un radīja īstas ģimenes sajūtu.

Čento, kā itāļi teica ir maza pilsēta, priekš manis tā šķita diez gan liela, un tās vecpilsēta bijā ļoti skaista. Man patika, ka Itālijā bija praktiski neiespējami atrast divas vienādas mājas. Visur tās bija atšķirīgas un ļoti krāsainas, parasti spilgtos toņos. Ja būtu iespēja, es labprāt, ilgāk pavērotu viņu skolas dzīvi, bet pa tikai divām mācību stundām nevarēju īsti pamanīt kādas lielas atšķirības. Mācību stundas ir nedaudz garākas bet to garums ir atkarīgs no tā, kura stunda tā ir sarakstā. Man liekas, ka klase īsti nemainījās pat, ja es tur sēdēju. Visi atbildēja uz skolotājas jautājumiem. Vismaz, mana viesmāsa teica, ka viņi parasti visi tādi ir. Viena diez gan liela atšķirība ir tā, ka starpbrīžos viņi gandrīz visi iet ārā no klases un gaitenī, runājas, spēlējas un jokoja. Pēc manām domām, mēs Latvijā skolas starpbrīžos visi sēžam klasē, pie telefoniem vai guļam. Sākumā, kad ierados Itālijā, man bija nedaudz grūti pierast pie itāļu angļu valodas akcenta, bet jau otrajā dienā, es sāku pierast.

3.Kopsavilkums.

3.1. latviešu valodā.

Pa šo nedēļu esmu ieguvusi vairākas zināšanas un nostiprinājusi jau esošās zināšanas. Pirmais, ko viennozīmīgi varu apgalvot ir tas, ka manas angļu valodas prasmes tika daudz vairāk attīstītas, es jau nepiedomājot runāju angļu valodā. Es droši varu apgalvot, ka Itālija ir ļoti liels kultūras vēstures mantojums, gan ar celtnēm, gan ar mākslu un māksliniekiem, gan ar rakstniekiem un ievērojamiem, gudriem cilvēkiem. Kultūras ziņā esmu sīkāk iepazīsusi itāļu kultūru un dzīvesstilu, atrodoties tajā no iekšienes. Esmu iepazīsusi visdažādākos itāļu ēdienus un gardumus, kā arī ēšanas paradumus un ēdienreizes svarīgāko nozīmi. Mana itāļu viesģimene parādīja, cik viņiem svarīga ir ģimene, tradīcijas un kopā būšana.

Kaut gan pēc šī projekta vēl joprojām neesmu simtprocentīgi droša par savu nākotnes profesiju, šī apmaiņas iespēja, man iemācīja daudzas, citiem pašsaprotamas lietas. Komunikācija, drosmē un atklātība, pēc šī projekta ieņēma svarīgāku vietu manā dzīvē. Redzot, cik laimīgi viņi dzīvo, sapratu, ka manā vērtību piramidā lietu kārtībai ir nedaudz jāmainās. Atšķirības Itālijā lika man arī padomāt par lietām Latvijā. Jebkādas atšķirības ir pieņemamas, ja tās saprot un nenoliedz vai nemēģina aizstāt ar citām. Ir jāiemācās pieņemt, kā arī objektīvi un racionāli novērtēt. Šī apmaiņa papildināja manu viedokli un manu vēlmi izpaust viedokli. Viennozīmīgi šī apmaiņas programma ir pavērusi manu redzesloku daudz plašāku.

3.2. angļu valodā.

During this week in Italy, I have obtained new knowledge and strengthened my skills. Firstly I can surely say that, my English skills have really improved and after few days I did not even need to think before saying something. I can definitely say that Italy has a huge historical inheritance, such as buildings, art works and artists, writers and noticeable, smart people. Speaking of culture I have been inside of it for 1 week but already learned so many goods and learnt so much about it. I have tasted variety of Italian cuisine. I have learned eating manners and how important meals are for Italians. My host family showed me, how precious family, family traditions and time together is.

Even now, after this project I am not sure about my future profession. This exchange thought me a lot of simple things that are easily understandable for others but were new for me. Communication, braveness and openness after this project have taken really important space in my priority list. Seeing of how happy and brightly they are living, I understood that things in my life have to change a bit. As I saw difference between Latvia and Italy it actually made me think of my life in Latvia more. Any kind of difference is acceptable, if you understand it and do not try to deny it or replace with something else. We need to learn to accept things as they are and that is what I learned the most in this exchange. Definitely, this exchange has made my point of view wider.

4.Pielikumi

Bilde: Amanda ȚoȚâne (14.02.) lidosta Rīga.

Bilde: Amanda ȚoȚâne(15.02.) BoloȚa.

Bilde: Amanda ȚoȚâne (15.02.) "Ducati" muzejs.

Bilde: Amanda Țoļāne (16.02.)

Bilde: Amanda Țoļāne (17.02.) "Ferrari" muzejs

Bilde: Valērija Trabo (17.02.) "Ferrari" muzejā aktivitāte.

Bilde: Amanda ȚoȚāne. Itāļu ēdieni

Bilde: Amanda ȚoȚāne. Noslēguma vakariņas. "Picu baudīšana"